

K
u
Lovas István

Eörsi István a „fenyegető figyelem” középpontjában

Előzmény: Magyar Hírlap, 1998.09.19.E.I.: A légköri viszonyokról

1998. szeptember 30-i „határozatában” dr. *Bánhegyi Gábor* ezredes, a Budapesti Katonai Ügyészség helyettes vezetője arról értesítette Dr. *Szerdahelyi Szabolcsot*, a Deport'56 vezetőjét, hogy „az ismeretlen tettes ellen közokirattal visszaélés vétsége miatt indított bűnügyben” megszünteti a nyomozást. Ez volt immár a harmadik eset, hogy ez az ügyészség a felettes ügyészi szerv ellenkező véleménye dacára nem látott abban bűncselekményt, hogy *Horn Gyula* volt miniszterelnök és hitelesített hazaáruló (aki saját népére, annak szabadságharca idején fegyvert fogott) 56-os irtaít valaki meglovasította. Talán megkockáztatható, hogy ennél a példánál nehezebb nyomósabb érvet keresni amellett, hogy az ügyészséget a kormány alá rendeljék. Főként egy ilyen ügyészséget. Olvasóink tájékoztatására: Szerdahelyi október 8-án a határozat ellen panaszt nyújtott be és most már személy szerint kéri a nyomozás lefolytatását *Csárádi József* ezredes, a HM Központi Irattára igazgatójával szemben. A Nyugati előtt elkövetett kommunista gyilkosságok kiderítése tehát, bármennyire is szeretné az ügyet az MSZP és SZDSZ feledtetni, halad előre.

A jelek szerint a posztkommunistáknak, egyik kedvenc hegeli fordulatukkal élve, haladva megőrzött hagyományuk politikai ellenfeleik likvidálása. Albánia után most Mongóliában gyilkolták meg hidegvérrel az ottani átalakulás egyik legismertebb hőjét, a posztkommunisták ellenségét, akinek halála a magyar sajtóból nem igen szorított ki túlzottan sok álhírt sem. Ennek fényében is igazi szerencse, hogy május 24-én Magyarországon fordulat következett be, ugyanis, ellenkező esetben, a *Torgyán József* és *Szájer József* ellen elkövetett, szerencsére sikertelen bal-liberális merényletkísérletet követően nyilván kezdődtek volna a jobb hatásfokú merényletek is (gyakorlat teszi a mesterlövészt) a polgári (ezt a kifejezést örömmel használjuk) pártok tagjai ellen. Hogy a merényletek hátterében ki állt, annak több közvetett bizonyítéka is van. Az egyik az ősi „kinek jó?” kérdése: nem véletlen, hogy a bolgár titkosrendőrség annak idején nem Bolgár Györgyöt, Bedőt, Barátot és társait akarta megszüntetni a mérgezett hegyű bolgár esernyővel, hanem egy antikommunista újságíróval. Mint ahogy a KGB az ukrán *Banderát* ölette meg, és nem *Grósz Károlyt*. Gyilkolni nem barátot szoktak. A lehetséges szer-

zőség másik közvetett bizonyítéka az, hogy a jobboldal politikusi ellen egyetlen merényletet sem mertek elkövetni azt követően, hogy a választások eredményeként kiderült, a belügyminisztérium élén nem egy olyan ember áll majd, akinek érdeke eltusolni a merényletek szerzőségét tisztázandó nyomozást.

A gyilkosságkísérletek eredete kiderítését szolgáló harmadik közvetett bizonyítékot *Eörsi István* szolgáltatta a kis példányszámú, de hirdetésekkel teletömött Magyar Hírlap 1998. szeptember 19-i számában, amelyben hatalmas terjedelmű panaszos cikkel tudatja, hogy ismét feltámadt az antiszemitizmus Magyarországon, melynek céltáblája nem más, mint ő maga, akit telefonon lezsíráztak. Ez – az ellene irányuló rasszista fenyegetés – utoljára négy évvel ezelőtt fordult elő vele: „És mégsem tartanom véletlennek, hogy éppen mostanában méltatnak ismét fenyegető figyelmeikre”. Nem véletlen, hogy ez így van a Fidesz-kormány idején, mert „az úgynevezett nemzeti tábor, melyet az ifjú liberálisok hosszabb jegyesség után a magukévá tettek, a nemzetet nem történelmileg kialakult kulturális közösségnek, hanem származási és vallási kritériumok függvényének tekintik, és kirekeszti belőle azokat, akik nem felelnek meg a »magyar« és a »keresztény« fentebb vázolt fogalmának. Innen nézve pedig már feldereng a láthatár szélén a követelés, hogy az ily módon magyartalanítottak távozzanak más országba, és ha erre nem hajlandók, akkor a Dunába vagy a gázba.” Hogy nem csak látenszen elmebeteg, aki a mai kormány és a Bergen-Belsenbe küldés között egyenes ági kapcsolatot talál, arra nem érdemes egyetlen polgári (ezt a jelzőt most a rettegés további terjesztése érdekében használjuk) szót sem vesztegetni. Itt csupán azt akartuk bemutatni, hogy a liberális sajtóban „író” megjelöléssel magát aláhazudó SZDSZ-es funkcionárius egy ilyen okozati kapcsolat felállítására képes. Amiért esetünkben igen hálásak vagyunk, hiszen ha egy igazolhatatlan telefonbeszélgetés idején elhangzott ellenőrizhetetlen mondatokat egy lukácsista-ÁVH-s gyökerű pártvezetés egy tagja egy polgári kormány bűnéül róhat fel, akkor szinte elsőrangú bizonyítékként kezelhető az, hogy egy Horn-múltú kormány idején jobboldali politikusok ellen elkövetett tényleges merényleteknek nem csupán atmoszférikus köze lehet magához a kor-

Lovas István véleménye nehézség ahhoz
szerepéről, Eörsi - Magyar Hírlap, Torgyán - 50

mányhoz, illetve annak szellemi és pénzügyi holdudvarához. S ebből a legfontosabb tanulság talán a hathatós önvédelem megszervezése arra az eshetőségre, ha a balliberális oldal esetleges visszatérte után a netán rendszeressé váló politikai merényletek esetében a megtámadottak ezúttal védekezni is tudjanak, és ne álljanak ott úgy, mint Szájer és Torgyán. Felfegyverkezni, hogy – amennyiben a dolog már diktatúrába is átcsap – preventív intézkedésként a Dunába lehessen küldeni (kényelmi okokból: **Eörsi** sem a Tisza rakpartján lakik, a fővárosi telefonkönyv-olvasata alapján) a gyilkosságra buzdító véleményformálókat. Félreértések elkerülése végett: a diktatúra elleni fegyveres védekezés az ENSZ álláspontja szerint is legitim.

Vannak persze, akik máris nagyobb veszélyben érezhetik magukat, ha fordul a kocka. Mint például *Karas Mónika*, akire a puska távcsövének szálkeresztjét a Magyar Rádió 16 óra című rádióműsora irányította. „Jobboldali ügyvéd”, hangzott el október 3-án Karas Mónikáról. Közhely, hogy egy hasonló jelzős szerkezetért – ha egyáltalában eszébe jutna valakinek – mi lenne a sorsa egy újságírónak a civilizált Nyugaton. Most már csak az van hátra, hogy a 16 óra stábja (a Népszava véleményoldalát titokban szerkesztő Farkas Zoltán vezényletével) a jövő héten netán *Strasszer Tibort* sértse meg a „balliberális, posztkommunista zsidó ügyvéd” jelzővel. Ugyanis a Karas-ügy precedens értékű: az ügyvédet ezentúl néhány kliense valós vagy vélt hovatartozása alapján már jellemezni és megbélyegezni lehet. De hát ez a közszolgálat zsigereiben van: ők nevezték el *Eigner* bírót „ügynökbírónak”, és maradt is az a neve, ameddig a balliberális kormány ki nem szorította pályájáról a derék bírót. (Nyilván tartottak tőle, netán kiszivárogtatta volna *Göncz* átvilágításának mindmáig mélyen titokban tartott eredményét.) Mondhatnánk, persze hogy ez még semmi. A 16 óra legalább nem sértette meg a választási törvényeket. Nem úgy, mint *Domány András* (*Strasszer* potenciális kliense), aki október 4-én délután 3 óra 50 perckor kiesett „műsorvezetői” szerepéből, és a választási vitában rátámadott egy kormánypárti résztvevőre. Ha *Dományt*, a tartalom és forma marxi harmóniájának követelményét példásan kielégítő közszolgát már akkor, legalább kölcsönös megegyezéssel, áthelyezték volna a rádiózás történelmi szemétdombjára, amikor a május 24-i parlamenti választások előtti hasonló vitában *Maczó Ágnesnek* ment neki, ma a választások elleni újabb merénylet híján lennének. ■

vegyre. 40ra - 1956.0